

PARAULES PER LA PAU

Full informatiu

Número **55**

abril 2006

DL: T-1274-2005

Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau

A. electrònica: tgnapau@tarragona.tinet.org

P. web: <http://www.tinet.org/~tgnapau>

MANIFEST PARAULES PER LA PAU

Tarragona acull regularment en el seu port vaixells militars de l'OTAN sense cap control sobre el seu tipus d'armament i amb la possibilitat que alguns siguin de propulsió nuclear.

L'Alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal, i el President de l'Autoritat Portuària, Lluís Badia, han realitzat força gestions amb autoritats militars a Washington per tal que Tarragona esdevingui seu logística dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU.

Els arguments per explicar aquestes gestions s'han basat en suposats beneficis econòmics per a la ciutat, han donat pas a d'altres que ens presenten els vaixells de guerra com a garants de dubtoses operacions "humanitàries", i, més endavant, als que fan referència a "obligacions derivades de convenis bilaterals entre Estats"; tot barrejant-ho amb l'espectacle de veure màquines flotants sofisticades o comèdies propagandístiques sobre voluntariosos marins que fan tasques socials. Finalment, la experiència dramàtica de pobles oprimits com l'iraquí i l'afganès -convertits en víctimes de "danys col·laterals"- mostra la crua realitat i fa caure la disfressa: els vaixells i els seus tripulants no són més que eines de matar.

Les escales que, fins el moment, feien les embarcacions estaven considerades de rutina, utilitzant els serveis portuaris per aprovisionament i per fer les reparacions que consideraven adients, a banda d'operacions més opaques que, clar està, no transcendeixen. En aquest sentit, i com a exemple, aquest estiu (després que passés) els diaris ens informaven de transports de tropes utilitzant port i aeroport del Camp de Tarragona.

La presència dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU. i de l'OTAN no ens agrada pel que suposa de militarització de la ciutat; per la nostra disposició a viure sense la protecció dels armaments; perquè no creiem en la força per a vèncer sinó més aviat en el diàleg per a convèncer; i per la manca d'informació i el secretisme inherent a la lògica militar que, a més, comporten riscos importants per a la població. Pensem que la Pau i la seguretat dels nostres familiars, amics i veïns són massa importants per deixar-les en mans dels polítics professionals que sovint només es preocupen d'aconseguir quotes de poder per posar al servei dels seus interessos personals o de grup.

Si creus que tens alguna cosa a dir vine cada primer diumenge de mes a les 12 h a la Plaça de la Font i digues-la donant suport amb la teva presència a

PARAULES PER A LA PAU

MATERIALS PER LA PAU

Pilar Palacio

**"EN LEGÍTIMA DESOBEDIENCIA:
TRES DÉCADAS DE OBJECCIÓN,
INSUMISIÓN Y
ANTIMILITARISMO"**

Movimiento de Objeción de Conciencia,
Editorial Traficantes de Sueños,
Madrid (2002), 350 pp. (10 euros)

El podeu demanar a: MOC Lavapiés,
moc.lavapiés@nodo50.org o baixar en PDF a través d'internet, a l'enllaç
<http://www.antimilitaristas.org/>

Potser pensareu què amb aquesta proposta ens hem volgut afegir a la moda recentment institucionalitzada de recopilar la memòria històrica. Doncs bé, algunes pensem que recopilar la memòria en temps com els què corren no acaba de tenir el mèrit suficient a no ser que ho facin aquelles mateixes persones què l'han protagonitzat. I aquest és l'intent del col·lectiu antimilitarista MOC de Madrid, què en 350 pàgines ha fet un recorregut de 30 anys de demandes antimilitaristes a l'Estat Espanyol.

Tot i què el llibre es centra en gran part en el què han estat les demandes per a la desaparició de la mili obligatòria,auríem en un error si un cop més limitéssim el sentit antimilitarista del moviment. És clar que gran part dels esforços en aquests darrers 30 anys van destinar-se al reconeixement de l'objecció de consciència i a la defensa d'insubmissió de molts joves, i això provocà què el moviment antimilitarista destinés moltes energies a recolzar(-se), defensar(-se) i acompanyar(-se) aquests joves i les seves famílies en el dur procés (no oblidem les condemnes ni les estades a presó d'alguns d'ells). Malgrat el desgast personal i com a col·lectiu, imagineu-vos la convicció en els arguments, que paral·lelament es continuaven protagonitzant altres mobilitzacions que es recullen també en aquestes pàgines (com ara l'entrada de l'Estat Espanyol a l'OTAN, o la primera campanya estatal de desobediència a les despeses militars -l'objecció fiscal- al 1982, impulsada per l'Assemblea Andalus per la No-violència).

Per això, quan al 2000 es va fer el darrer sorteig de "quintos" i, amb la creació de les forces armades professionals, el moviment antimilitarista a tot l'estat va replantejar-se l'estratègia per tal d'adaptar els seus plantejaments als nous temps, calia reflexionar envers quins mitjans i quines prioritats s'havien de posar a l'ordre del dia. El llibre recull també aquestes reflexions i la manera com el moviment es va situar front a la farsa del discurs d'un exèrcit professional.

En definitiva, tant si vàreu viure aquells temps en primera persona, com si a causa de la vostra actual joventut us heu hagut de quedar amb les anècdotes i historietes que ens expliquen els nostres companys i companyes més anyats, de ben segur que gaudireu de la lectura. Possiblement us sorprengui, us retorni a moments passats i el més important, us ompli de ganes de continuar mobilitzant-vos per un món sense exercits. Perquè cap exercit, ni obligatori ni professional pot defensar la pau. I perquè no ens dona la gana que ens militaritzin de cap manera, ni a través dels nostres impostos!

A vegades es diu que els moviments socials actuem amb cert menyspreu i desconfiança envers els poders i partits polítics. I és cert, existeix aquesta desconfiança que, tot sigui dit, augmenta conforme més responsabilitats de govern tenen els partits que presumptament són més a prop dels moviments esmentats. Potser sigui una errada, una desconfiança mal calculada; potser és que no sabem quins són els tempus que comporta el manar i que, quan es toca poder, hi ha unes lleis no escrites que, en el cas de saltar-se-les, poden implicar problemes no desitjats o prioritaris, si més no.

És així com, en aquest darrer mes, hem pogut comprovar la templança amb la que el Departament d'Educació tracta els temes militars a les nostres escoles i ensenyaments en general. Ja ho vam notar quan va venir el Marsopa S-63 a Tarragona, submarí que semblava destinat al desballestament i que potser aprofitarà l'equip de futbol del Vila-real per ves a saber que. En aquell moment, la Coordinadora i els sindicats d'ensenyament USTEC-STE's, CC.OO, FETE-UGT i CGT, vam denunciar públicament i davant el Departament d'Educació de Tarragona que el Ministeri de Defensa estava trucant a centres escolars de la demarcació per oferir xerrades de militars, per oferir l'exèrcit professional com a sortida professional, i la visita al submarí de l'armada. Al Departament no sabien res, però quatre centres van visitar el submarí a més de rebre la xerrada a la seva aula. Suposo que per aquests centres és la millor manera de treballar l'eix transversal de cultura de pau, que marca el currículum de secundària del nostre país. Del Departament, després que enviéssim un dossier de premsa, no en sabem res. la vegada començàvem l'enviament del manifest contra la presència de l'exèrcit al saló ESTUDIA de Barcelona, l'antic saló de l'ensenyament. Un saló que es va desenvolupar al passat mes de març que organitza la Fira de Barcelona i que coordina el Departament d'Educació i el DURSI. A la nostra petició el gabinet de la consellera va respondre que ja ho havien demanat i que estaven d'acord amb nosaltres en que l'stand dels militars no havia de ser allà. Una petició que havien subscrit els sindicats d'ensenyament USTEC i CGT, la Federació Catalana d'ONG per la Pau (a on hi ha, entre d'altres, Justícia i Pau i Fundació per la Pau), l'Assemblea Antimilitarista de Catalunya i les desenes d'escoles i instituts que van enviar el manifest a la conselleria. Davant la pressió perquè es posicionés públicament i davant les notícies que van sortir per agències d'informació i premsa en general, recollint la resposta que ens havia donat, la consellera va desmentir públicament que ella demanés que marxés l'exèrcit del saló, sinó que havia traslladat a la Fira de Barcelona el malestar de una part de la societat catalana. Un cop més, demostrant que quan s'han de posicionar amb polítiques actives i no merament discursives, els "partits propers" marxen de l'escena del crim, tot cridant jo no he sigut, o això no hem toca. Com si la política educativa d'aquest país la fes la Fira de Barcelona...com si fóssim tontos.

DE MANIFESTACIONES Y PRECARIEDAD

Durante este mes se ha hablado de manifestaciones de la más diversa índole: tercer aniversario del inicio de la invasión de Irak, protestas estudiantiles en Francia por el CPE (contrat première embauche) y botellón. Quizás si tuviéramos que definir un elemento común a todas ellas, sería la precariedad.

En Francia centenares de miles de jóvenes han puesto en jaque al gobierno de Villepin, pidiendo la derogación de la ley del primer contrato de empleo, según la cual se puede despedir libremente a cualquier joven menor de 26 años. No es una revuelta más de los estudiantes, se han unido los jóvenes de los ghettos, los que quemaban coches, los que siendo franceses no podrán disfrutar nunca de "la grandeur de la France". Todos juntos, tous ensemble, para superar la precariedad existencial, que va más allá de la laboral.

Aquí hemos conmemorado las grandes manifestaciones de hace 3 años. Para no olvidar, que la guerra continúa y que nos metieron en ella unos políticos indignos de representar a la ciudadanía. Para no olvidar que casi la paramos, y que ayudamos muy mucho a derribar aquel gobierno. Precariedad política, ya que los instrumentos de participación eran y son insuficientes para darle la vuelta a una situación de injusticia. Necesitábamos sentirnos uno cerca del otro, para recordar todo esto, en la calle que es donde nos podemos expresar, ya que nuestros anhelos no los

Pau Gomis

representa ninguna formación política. Por eso nos manifestamos.

También hubo una convocatoria por sms, pásalo. Parece ser que el mes de marzo es dado a estos menesteres. Era para un botellón en todas las ciudades del estado. Los jóvenes han descubierto que la mejor manera de pasarlo bien es estando juntos, fuera de los circuitos que impone la sociedad consumista y lejos de los modelos de ocio establecidos. La respuesta del orden establecido ha sido la represión. "Algo huele a podrido en el reino de Dinamarca..." exclamaba el joven príncipe Hamlet, precariedad social la que sufrimos todos, y en especial nuestros jóvenes, que son proclives a perder el control sobre sus vidas. Nuestra sociedad provee de todo lo necesario para ser feliz, siempre que puedas pagarlo. Las frustraciones, la ira y la insatisfacción son cada vez más frecuentes.

Como dijo Marx: "el capitalismo crea una fuerza que crece en oposición a él". Cuando el sistema capitalista nos relega a vivir en los ghettos, a trabajar en precario, a divertirnos en sus circuitos o nos excluye de sus mecanismos de participación política, no lo hace individualmente. Al agruparnos según la condición social, procedencia o edad el propio sistema posibilita que nos organicemos de forma colectiva para lograr una mejora de nuestras condiciones de vida, esta comunalidad de subjetividades es lo que nos erigirá en fuerza social transformadora.